

از ترس حضور آن ویروس، نباید زندگی را تعطیل کرد.

شماره پرسش: ۳۱۵۳۸

تاریخ ارسال پرسش: ۱۴۰۰/۶/۷ ۰۶:۰۵:۰۱

متن پرسش

سلام استاد: این یک قانون است در عالم که اگر من چاقو را در دستم فرو کنم چاقو دست مرا می‌برد. همیشه گفت اگه من برم در حرم معصومین(ع)، دیگر چاقو دست مرا نمی‌برد. استاد وقتی از نظر علمی به کرونا نگاه می‌کنیم می‌گوییم همه باید پروتکل های بهداشتی را رعایت بکنند تا باعث انتقال بیماری نشود و ربطی به مکان خاصی ندارد. چون این یک قانون است. بنده خودم با این حرف واقعا موافق بودم. ولی استاد چرا تجربه چیز دیگری را نشان می‌دهد؟ این همه آدم در اوج کرونای جهانی در حرم امام حسین (ع) چسبیده به هم و نَفَس به نَفَس همدیگر هستند هیچ اتفاقی نمی‌افتد. واقعا چرا؟! بعضی از طلبه های جوان و یا حتی بعضی از علما قائل به ماسک زدن نیستند. من همیشه به اینها خرده می‌گرفتم که این کارها خشک مقدس بازی است. ولی در عمل می‌بینم حرف اینها درست درمی‌آید. نظر شما چیست؟ ولی خب اگر هم واقعیت داشته باشد باز هم نباید این حرف درست را به مردم گفت. چون ظرفیت پذیرش این حرف الان وجود ندارد و گفتن حرف های اینجوری موجب سبک شمردن و تمسخر دین میشه.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! آنجایی که ما اراده کنیم که به خود ضربه بزنیم، حرم ائمه و غیر حرم ائمه ندارد. ولی می‌توان گفت سیطره معنویت حرم ائمه، نقش مخرب آن ویروس را کم می‌کند. با این‌همه نباید نسبت به آنچه وظیفه داریم در کنترل آن ویروس، کوتاهی نماییم و از آن طرف هم از ترس حضور آن ویروس، نباید زندگی را و بخصوص حضور در اعمال عبادی و یا سفر اربعینی را تعطیل کرد. که به نظر بنده از طریق آن ویروس، زندگی را تعطیل کرده‌ایم. موفق باشید